

Diplomová práce analyzuje systém sociální pomoci v ČR od roku 1990 až do současnosti. Téma se zaměřuje na dávkový systém sociální pomoci občanům sociálně potřebným. Práce je ukotvena na konceptu nerovnosti a chudoby, teorii sociálního vyloučení, principu homophily – princip diferencovaného sdružování a principu solidarity.

Hlavním cílem je zhodnotit současný dávkový systém sociální pomoci a formulovat doporučení pro odstranění jeho nedostatků a omezení. Pro získání empirických dat byly využity převážně kvalitativní metody, analýza dokumentů a polostrukturované rozhovory s klienty a odborníky systému hmotné nouze. Zkoumanými proměnnými jsou poskytované dávky, jejich struktura, výše, význam sociální práce a instituce systému.

Od roku 1990 došlo k omezení počtu vyplácených dávek i jejich výše. V systému se profesionalizovala sociální práce, a to nejen u institucí odpovědných za realizaci výplat dávek hmotné nouze, ale i u neziskových organizací. Přesto, že systém reaguje na změny ve společnosti, zůstávají v něm klienti dlouhodobě. Řešení jejich nepříznivé sociální situace vyžaduje mezíresortní spolupráci.